

RÉSZLET AZ IFJÚ PÁRKÁ-BÓL.

Irta: Paul Valéry.

Ki sír ott, csak a szél, e szertelen magány
Szélső gyémántjain gyult kinjában? . . . Talány,
Ki sír hozzám ilyen közel e könnyes percen?

E kéz, mely arcomon álompihésen percen,
Oly réveteg, szelíd, mély célért félve nyúl,
Vár, míg alélt erőm oldott könnycseppje hull,
S hogy bénán bomladó sorsszálaim közül
Egy, tiszta, tört szívem szőjje himmel körül.
Hullámár zúgja rám vad árnyát szemrehányón.
Száz szirttorok tövén megbújik nyögve, fájón,
Mint keserűn kiitt csalódás pohara,
Szorongás és panasz mélyről mert moraja . . .
Mit állsz borzongva itt és jéggé dermedt kézzel?
Mely elsodort levél imbolygó szállta vész el
Közted, két meztelen mellem fehér szigetje?
Égek ez idegen ég kötelén kivetve
S szédült szomjam fölé bort roppant fürt ragyog . . .

Ki nem kerülhető, hatalmas csillagok,
Kik kegygel külditek e muló, messze lények
Lelkébe töreit szűz, földöntúli fénynek
S a halandókra hull s itt könnyekig merül
E fejedelmi láng győzhetlen fegyverül
És öröklétekek sugár kilángolása.
Egyedül remeg itt párnából kiásva
Testem s a zátonyon, mit csodák mérge mar
Kérdem szívem, mi kin verte fel ily hamar,
A magam bűne tán vagy rajtam típró vétek?
Vagy kúszó kinja üz újból rám zárt lidércnek
Ha (mint sóhaj tükrén bársonyt aranyló lámpa)
Úgy kerül lágy karom halántékom havára.
S rég várva, lobbannak villámok lelkemen.
Ha rám tör is mind, ám testem szolgám nekem.
Egy borzongás elég s dermed sok titkos tája,
Forró fonódásom vérem feszültét várja
S látom, hogy látom ott kanyargón s aranyfényben
Erdőim bomlani bennem tisztulva mélyen . . .

Kigyót üztem ide, amely sarkamba mart.

Kállay Miklós fordítása.